

Arrest

nr. 279 558 van 26 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Tira in het Khyber Agency van de Khyber Pakhtunkhwa provincie. U woonde hier tot 2015, wanneer de familie verhuisde naar Spin Dand in de streek van Bara, in hetzelfde agency. U volgde in Tira informeel onderwijs, en ging in Bara naar een overheidsschool voor enkele jaren.

In de Tira streek was de militieleider Mahboob actief. In 2014 dwong die twee van uw broers om zich bij zijn militie aan te sluiten, en sindsdien zijn ze vermist. Dezelfde militie stak in 2015 de huizen in uw streek in brand omdat de bewoners verdacht werden van collaboratie met het Pakistaanse leger. Daarop verhuisde uw familie in 2015 naar Spin Dand. Hier werden in 2019 twee andere broers van u ingelijfd door een rivaliserende militie, de Lashkar Islam met als leider Mangalbagh, en zij zijn ook vermist. Daarop besloot uw familie dat u maar beter kon vertrekken voordat ook u ingelijfd werd, of gedood door de Pakistaanse overheid. Na uw vertrek verhuisde uw familie terug naar Tira.

U verliet Pakistan in januari 2021 en reisde via Iran en Turkije naar Griekenland, zo verder via de Balkanroute naar Italië, en dan verder via Frankrijk naar Italië, waar u aankwam op 7 september 2021 en internationale bescherming verzocht op 8 september 2021. Ter staving van uw relaas legt u kopieën voor van een domiciliecertificaat van uw vader en een aantal foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst merkt het CGVS dat u geen enkel stuk (noch enig geloofwaardig identiteitsbewijs, noch enig ander stuk als foto's of attesten) kan voorleggen die uw beweerde identiteit en afkomst kunnen staven. Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contact hebt gehad met familieleden van u in Pakistan (CGVS p. 5), maar u hebt blijkbaar geen stukken laten overkomen om uw verklaringen kracht bij te zetten. Naar uw eigen zeggen kon u in Pakistan geen enkel identiteitsstuk bekomen (CGVS p. 2, 3). Daardoor kan het CGVS enkel afgaan op uw verklaringen.

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Pakistan omdat u vreest dat u gerekruteerd zou kunnen worden door lokale milities nadat ook al vier van uw broers gerekruteerd geweest zouden zijn tegen hun wil, en dat u omwille van uw afkomst opgepakt zou kunnen worden door de Pakistaanse overheid.

*Wat betreft **ten eerste** de door u aangehaalde vrees dat u gedood, "verdwenen", of opgepakt zou kunnen worden door de Pakistaanse overheid louter en alleen omwille van uw afkomst uit de Khyber agency (CGVS p. 15, 16, 19), dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een volledig hypothetische en algemene, niet-gepersonaliseerde vrees. U geeft op geen enkel moment aan dat u persoonlijk in aanraking kwam met de Pakistaanse overheid (behalve dat u kort naar een overheidsschool ging), en verwijst ook naar geen enkel vergrijp dat de overheid u ten laste zou kunnen leggen. U stelt enkel algemeen dat mensen die op hun identiteitspapieren een verwijzing naar "Khyber" hebben, in de rest van Pakistan beschouwd worden als terroristen en daardoor vervolgd zouden worden (CGVS p. 15, 16, 19). Het Commissariaat-generaal beschikt nochtans niet over informatie die erop wijst dat er in Pakistan sprake is van groepsvervolging tegen personen afkomstig uit het Khyber Agency, en u reikt ook zelf geen stukken aan die daarop wijzen. Uw voorgehouden vrees in deze berust op niet meer dan een blote bewering. U kan daarom geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken louter op basis van uw afkomst uit het Khyber Agency.*

*Wat betreft **ten tweede** uw bewering dat verschillende van uw broers gerekruteerd zouden zijn door lokale rivaliserende milities en u vreest dat met u hetzelfde zou gebeuren, dient er *primo* op gewezen te worden dat u geen enkel begin van bewijs aanreikt voor het bestaan van de personen van wie u beweert dat ze uw broers zijn, noch van uw band met deze personen, noch van hun rekrutering. Hier op gewezen, kan u enkel maar inroepen dat er geen smartphones waren in uw streek en er daarom geen foto's van hen zijn, en dat ze te jong waren voor domiciliecertificaten of identiteitskaarten (CGVS p. 14). Dat ze te jong zouden zijn voor het verkrijgen van domiciliecertificaten is trouwens niet waar; op de website van de Khyber Pakhtunkhwa provincie staat te lezen dat deze voor personen onder de 18 jaar oud uitgereikt kunnen*

worden na het voorleggen van (onder meer) een “form B”, een gezinssamenstellingsformulier (zie uittreksel in blauwe map). Het is daarom vreemd te noemen dat u geen enkel bewijs van het bestaan van uw broers kan voorleggen.

Secundo zijn uw verklaringen over met name de rekrutering van twee broers van u door de groep van Mangal Bagh niet verenigbaar met de gekende informatie over de veiligheidssituatie in uw streek op dat moment. U verklaart dat twee broers van u in 2019 onder dwang werden gerekruteerd door leden van de groep van Mangal Bagh, Lashkar Islam (CGVS p. 12, 13). Uit beschikbare informatie blijkt evenwel dat deze groep en Mangal Bagh zelf reeds in 2015 werden verdreven uit Pakistan, en zich sindsdien in Afghanistan schuilhouden, alwaar Manghal Bagh zelf ondertussen gedood geweest zou zijn in de loop van 2021. De groep zou ondertussen ook geslonken zijn naar slechts enkele honderden leden (informatie toegevoegd aan uw dossier). Een dergelijke rompbeweging heeft geen nood aan noch de mogelijkheid tot lokale massarekrutering, wat uw bewering dat twee van uw broer gerekruteerd zouden zijn en u daar ook te vrezen voor zou kunnen hebben maar weinig aannemelijk maakt. Hier op gewezen, vervalt u in het herhalen van eerdere beweringen over discriminatie van mensen afkomstig uit de Khyber-regio, en de blote bewering dat men u daar zou rekruteren omdat broers van u al voor een andere groep gerekruteerd geweest zouden zijn (CGVS p. 17, 18), wat neerkomt op het negeren van de pertinente vaststellingen omtrent uw relaas. Het is maar weinig geloofwaardig dat er in uw streek sprake zou zijn van gedwongen rekrutering door niet langer daar aanwezige gewapende groepen na 2015, en u slaagt er niet in aannemelijk te maken dat u hiervoor te vrezen hebt.

Wat betreft tertio deze twee broers van u die in 2019 gerekruteerd geweest zouden zijn, kan trouwens een bijkomende kanttekening gemaakt worden bij de door u voorgehouden timing. U stelt namelijk dat uw familie reeds in 2015 diende te verhuizen naar de regio waar Mangal Bagh de plak zwaaide (CGVS p.3, 9). U stelt tevens dat de rekrutering van twee broers van u daar gebeurde als vergelding omdat twee andere broers van u eerder bij een rivaliserende militie zouden zijn ingelijfd (CGVS p. 11). Maar als uw broers pas in 2019 werden gerekruteerd (CGVS p. 12), laat dit een lacune van zo'n vier jaar lang gedurende welke er kennelijk niets voorviel, na welke periode men plots aan de deur verschijnt en twee broers van u komt opeisen. Dit is maar weinig aannemelijk.

Hier komt quarto nog bij dat u hierover voor de DVZ nog verklaarde dat deze broers al in 2018 vermist werden, een tegenstrijdigheid met wat u voor het CGVS verklaarde (verklaring DVZ dd. 14 maart 2022, afdeling 17.), een verder element de voorgehouden gedwongen rekrutering van twee van uw broers door Mangal Bagh maar weinig geloofwaardig maakt.

U houdt quinto ook voor dat twee andere broers van u al in 2014 door een andere militieleider werden ingelijfd. Hoewel zich voor dit element uit uw relaas geen gelijkaardige problemen qua timing stellen op allerhande vlakken, kan wel opgemerkt worden dat u maar weinig informatie wist aan brengen betreffende de militie of militieleider in kwestie, en het weinige dat u wist te zeggen lijkt intern tegenstrijdig. Zo kon u bijvoorbeeld niet zeggen tot welke (sub) stam de leider Mahboob behoorde, hoewel u zelf aangaf dat stammentwist een belangrijke gegeven is in uw regio (CGVS p. 8, 9, 10). Ook had u geen idee wat de naam van diens organisatie zou zijn, omdat u naar eigen zeggen nog te jong was om daar op te letten (CGVS p. 13). Wat betreft de drijfveer van de groep van Mahboob, legt u zeer gemeenplaatste en ook contradictoire verklaringen af: volgens u rekruteert Mahboob mensen om de controle over het gebied te verwerven en te vechten tegen de overheid en de politie – maar tegelijk meent u dat hij de steun krijgt van de overheid en de politie, om zo de inwoners van Khyber te terroriseren (CGVS p. 12). Vervolgens stelt u echter dat hij ook de huizen in uw regio in brand liet steken omdat hij mensen verdacht samen te werken met de overheid (CGVS p. 13). Vermoedelijk gooit u hier twee elementen uit uw relaas, de voorgehouden vervolging van inwoners van de Khyber regio door de overheid, en de vrees voor lokale militieleiders, door elkaar. Een kanttekening die hier nog gemaakt kan worden, is dat een militieleider van de Tehreek e Taliban Pakistan (TTP) genaamd Mahboob in 2021 gedood werd door het Pakistaanse leger, maar u gaf niet genoeg informatie over de Mahboob die in uw relaas figureert om met zekerheid te zeggen dat het om dezelfde persoon gaat. Het is alleszins een illustratief gegeven omtrent de veiligheidssituatie in uw streek van herkomst, waar de overheid momenteel sterk aanwezig is en een absoluut militair overwicht heeft, ondanks uw beweringen van het tegendeel (CGVS p. 10, 17, 18).

Ten slotte kan er in dit kader ook hier gewezen worden dat u aangeeft reeds vertrokken te zijn uit Pakistan nog voor u zelf ooit gevraagd bent u bij deze of gene organisatie aan te sluiten (CGVS p. 16). Maar u beaamt dat ondanks dat er al vier zonen van uw gezin zouden zijn opgevorderd, ze zeker ook nog een vijfde zouden opeisen, wars van de negatieve gevolgen voor het gezin. Er op gewezen dat het maar weinig geloofwaardig lijkt dat men zodanig veel arbeidskracht zou onttrekken aan een bevolking over wie

men hoopt te heersen, stelt u dat niet iedereen noodzakelijk aangeworven wordt als strijder en verdwijnt uit de omgeving – om meteen daarop wel te stellen dat alle vier van uw broers meteen spoorloos verdwenen zonder dat u ooit wist waarvoor de milities hen inschakelden (CGVS p. 16, 17). Vervolgens verwijst u wederom naar vermeende vervolging door de Pakistaanse overheid, een non sequitur. U kan geen duidelijk antwoord bieden op de vraag waarom men zo ver zou gaan om alle (gezonde) zonen van een gezin te rekruteren.

Wat betreft de door u voorgehouden vrees voor rekrutering in uw thuisstreek door militieleiders allerhande, kan samenvattend het volgende gesteld worden. U geeft aan zelf nooit te zijn aangesproken door de lokale milities, maar verwijst naar vier broers van u die zouden zijn ingelijfd om uw voorgehouden vrees te staven. Van het bestaan van deze vier broers kan u evenwel geen enkel begin van bewijs voorleggen. Hoewel de eerste twee broers gerekruteerd zouden kunnen zijn op een moment dat er nog milities aanwezig geacht konden worden in uw streek in 2014, kan u maar weinig informatie over de rekruterende organisatie aanreiken. Wat betreft de derde en vierde broer, houdt u voor dat ze aangeworven zouden zijn door een militie die op dat moment in 2019 al jaren geleden naar Afghanistan verdreven was, op een moment dat het conflict dat uw regio voordien teisterde reeds geëindigd was in een duidelijke overwinning voor de Pakistaanse overheid, die sindsdien haar gezag in de regio gevestigd en verstevigd heeft. Het relaas en de vrees die u voorhoudt, zijn daarom ondertussen minstens niet langer actueel, en bovendien maar weinig geloofwaardig. U slaagt er niet in hier een gegronde vrees voor vervolging op te stoelen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p. 18, 19). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021** beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noorden Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals "Zarb e-Azb" en "Radd-ul-Fasaad", hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, is de groepering zich aan het hergroeperen in bepaalde regio's.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan 80% in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020, 127 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 155 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. PICSS registreerde in deze periode 109 aanvallen door militanten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 127 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 77 en PICSS van 121 veiligheidsincidenten (waarvan 72 aanvallen door militanten). Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber. In Bajaur nam het aantal incidenten in 2021 en gedurende de eerste 7 maanden van 2021 toe. Ook in Khyber nam het aantal incidenten toe in de verslagperiode. Het geweld in Khyber en Bajaur is voornamelijk doelgericht, waarbij stamoudsten, politieke leiders en gezondheidswerkers de voornaamste doelwitten zijn. Wat betreft Noorden Zuid- Waziristan zet de trend die reeds verschillende jaren bestaat zich verder in de verslagperiode. In 2020 nam zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers in Noord- en Zuid-Waziristan toe, een trend die zich verderzet in 2021. De doelgerichte moorden worden vooral op stamoudsten gepleegd. Daarnaast was er een sterke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2021 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef.

Het merendeel van het conflict-gerelateerd geweld dat in 2020 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt voornamelijk plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In de overige 3 tribale districten werden er in 2020 slechts 9 van de 169 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2021 zette deze trend zich voort en vonden er in de 3 overige districten 19 van de 251 gerapporteerde conflict gerelateerde incidenten plaats.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, gevisieerd worden.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa hoewel bijna 17.000 families binnen de provincie ontheemd blijven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

dient evenwel besloten te worden dat er in in uw streek van herkomst actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in uw streek van herkomst. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel van het verzoekschrift geeft verzoekende partij het volgende aan:

"kennelijke beoordelingsfout en de schending van:

- Artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;*
- Artikelen 48 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*

- De motiveringsplicht die is vastgelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen;
- De zorgvuldigheidsplicht en het “algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst merkt het CGVS dat u geen enkel stuk (noch enig geloofwaardig identiteitsbewijs, noch enig ander stuk als foto's of attesten) kan voorleggen die uw beweerde identiteit en afkomst kunnen staven. Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contact hebt gehad met familieleden van u in Pakistan (CGVS p. 5), maar u hebt blijkbaar geen stukken laten overkomen om uw verklaringen kracht bij te zetten. Naar uw eigen zeggen kon u in Pakistan geen enkel identiteitsstuk bekomen (CGVS p. 2, 3). Daardoor kan het CGVS enkel afgaan op uw verklaringen.

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Pakistan omdat u vreest dat u gerekruteerd zou kunnen worden door lokale milities nadat ook al vier van uw broers gerekruteerd geweest zouden zijn tegen hun wil, en dat u omwille van uw afkomst opgepakt zou kunnen worden door de Pakistaanse overheid.

*Wat betreft **ten eerste** de door u aangehaalde vrees dat u gedood, “verdwenen”, of opgepakt zou kunnen worden door de Pakistaanse overheid louter en alleen omwille van uw afkomst uit de Khyber agency (CGVS p. 15, 16, 19), dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een volledig hypothetische en algemene, niet-gepersonaliseerde vrees. U geeft op geen enkel moment aan dat u persoonlijk in aanraking kwam met de Pakistaanse overheid (behalve dat u kort naar een overheidsschool ging), en verwijst ook naar geen enkel vergrijp dat de overheid u ten laste zou kunnen leggen. U stelt enkel algemeen dat mensen die op hun identiteitspapieren een verwijzing naar “Khyber” hebben, in de rest van Pakistan beschouwd worden als terroristen en daardoor vervolgd zouden worden (CGVS p. 15, 16, 19). Het Commissariaat-generaal beschikt nochtans niet over informatie die erop wijst dat er in Pakistan sprake is van groepsvervolging tegen personen afkomstig uit het Khyber Agency, en u reikt ook zelf geen stukken aan die daarop wijzen. Uw voorgehouden vrees in deze berust op niet meer dan een blote bewering. U kan daarom geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken louter op basis van uw afkomst uit het Khyber Agency.*

*Wat betreft **ten tweede** uw bewering dat verschillende van uw broers gerekruteerd zouden zijn door lokale rivaliserende milities en u vreest dat met u hetzelfde zou gebeuren, dient er primo op gewezen te worden dat u geen enkel begin van bewijs aanreikt voor het bestaan van de personen van wie u beweert dat ze uw broers zijn, noch van uw band met deze personen, noch van hun rekrutering. Hier op gewezen, kan u enkel maar inroepen dat er geen smartphones waren in uw streek en er daarom geen foto's van hen zijn, en dat ze te jong waren voor domiciliëcertificaten of identiteitskaarten (CGVS p. 14). Dat ze te jong zouden zijn voor het verkrijgen van domiciliëcertificaten is trouwens niet waar; op de website van de Khyber Pakhtunkhwa provincie staat te lezen dat deze voor personen onder de 18 jaar oud uitgereikt kunnen worden na het voorleggen van (onder meer) een “form B”, een gezinssamenstellingsformulier (zie uittreksel in blauwe map). Het is daarom vreemd te noemen dat u geen enkel bewijs van het bestaan van uw broers kan voorleggen.*

Secundo zijn uw verklaringen over met name de rekrutering van twee broers van u door de groep van Mangal Bagh niet verenigbaar met de gekende informatie over de veiligheidssituatie in uw streek op dat moment. U verklaart dat twee broers van u in 2019 onder dwang werden gerekruteerd door leden van de groep van Mangal Bagh, Lashkar Islam (CGVS p. 12, 13). Uit beschikbare informatie blijkt evenwel dat deze groep en Mangal Bagh zelf reeds in 2015 werden verdreven uit Pakistan, en zich sindsdien in Afghanistan schuilhouden, alwaar Mangal Bagh zelf ondertussen gedood geweest zou zijn in de loop van 2021. De groep zou ondertussen ook geslonken zijn naar slechts enkele honderden leden (informatie toegevoegd aan uw dossier). Een dergelijke rompbeweging heeft geen nood aan noch de mogelijkheid tot lokale massarekrutering, wat uw bewering dat twee van uw broer gerekruteerd zouden zijn en u daar ook te vrezen voor zou kunnen hebben maar weinig aannemelijk maakt. Hier op gewezen, vervalt u in het herhalen van eerdere beweringen over discriminatie van mensen afkomstig uit de Khyber-regio, en de blote bewering dat men u daar zou rekruteren omdat broers van u al voor een andere groep gerekruteerd geweest zouden zijn (CGVS p. 17, 18), wat neerkomt op het negeren van de pertinente vaststellingen omtrent uw relaas. Het is maar weinig geloofwaardig dat er in uw streek sprake zou zijn van gedwongen rekrutering door niet langer daar aanwezige gewapende groepen na 2015, en u slaagt er niet in aannemelijk te maken dat u hiervoor te vrezen hebt.

Wat betreft tertio deze twee broers van u die in 2019 gerekruteerd geweest zouden zijn, kan trouwens een bijkomende kanttekening gemaakt worden bij de door u voorgehouden timing. U stelt namelijk dat uw familie reeds in 2015 diende te verhuizen naar de regio waar Mangal Bagh de plak zwaaide (CGVS p.3, 9). U stelt tevens dat de rekrutering van twee broers van u daar gebeurde als vergelding omdat twee andere broers van u eerder bij een rivaliserende militie zouden zijn ingelijfd (CGVS p. 11). Maar als uw broers pas in 2019 werden gerekruteerd (CGVS p. 12), laat dit een lacune van zo'n vier jaar lang gedurende welke er kennelijk niets voorviel, na welke periode men plots aan de deur verschijnt en twee broers van u komt opeisen. Dit is maar weinig aannemelijk.

Hier komt quarto nog bij dat u hierover voor de DVZ nog verklaarde dat deze broers al in 2018 vermist werden, een tegenstrijdigheid met wat u voor het CGVS verklaarde (verklaring DVZ dd. 14 maart 2022, afdeling 17.), een verder element de voorgehouden gedwongen rekrutering van twee van uw broers door Mangal Bagh maar weinig geloofwaardig maakt.

U houdt quinto ook voor dat twee andere broers van u al in 2014 door een andere militieleider werden ingelijfd. Hoewel zich voor dit element uit uw relaas geen gelijkaardige problemen qua timing stellen op allerhande vlakken, kan wel opgemerkt worden dat u maar weinig informatie wist aan brengen betreffende de militie of militieleider in kwestie, en het weinige dat u wist te zeggen lijkt intern tegenstrijdig. Zo kon u bijvoorbeeld niet zeggen tot welke (sub) stam de leider Mahboob behoorde, hoewel u zelf aangaf dat stammentwist een belangrijke gegeven is in uw regio (CGVS p. 8, 9, 10). Ook had u geen idee wat de naam van diens organisatie zou zijn, omdat u naar eigen zeggen nog te jong was om daar op te letten (CGVS p. 13). (...)

Wat betreft de door u voorgehouden vrees voor rekrutering in uw thuisstreek door militieleiders allerhande, kan samenvattend het volgende gesteld worden. U geeft aan zelf nooit te zijn aangesproken door de lokale milities, maar verwijst naar vier broers van u die zouden zijn ingelijfd om uw voorgehouden vrees te staven. Van het bestaan van deze vier broers kan u evenwel geen enkel begin van bewijs voorleggen. Hoewel de eerste twee broers gerekruteerd zouden kunnen zijn op een moment dat er nog milities aanwezig geacht konden worden in uw streek in 2014, kan u maar weinig informatie over de rekruterende organisatie aanreiken. Wat betreft de derde en vierde broer, houdt u voor dat ze aangeworven zouden zijn door een militie die op dat moment in 2019 al jaren geleden naar Afghanistan verdreven was, op een moment dat het conflict dat uw regio voordien teisterde reeds geëindigd was in een duidelijke overwinning voor de Pakistaanse overheid, die sindsdien haar gezag in de regio gevestigd en verstevigd heeft. Het relaas en de vrees die u voorhoudt, zijn daarom ondertussen minstens niet langer actueel, en bovendien maar weinig geloofwaardig. U slaagt er niet in hier een gegronde vrees voor vervolging op te stoelen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p. 18, 19). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Wat betreft zijn vrees voor de Pakistaanse overheid beperkt verzoeker zich tot algemene informatie waaruit blijkt dat Khyber Agency het bolwerk is van de groepering Laskar-el-Islam, maar dit volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Waar er in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoeker geen enkel begin van bewijs aanreikt voor het bestaan van zijn broers, op wiens problemen zijn eigen verzoek om internationale bescherming is geënt, wordt door verzoeker van zich af geschoven met de stelling dat dit niet aan hem kan worden verweten en stelt hij dat het Commissariaat-generaal verzoeker hierover voldoende had moeten ondervragen zodat hij met zijn verklaringen hun bestaan kon aantonen.

Het komt aan verzoeker toe om de in de bestreden beslissing vermelde motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad of de commissaris-generaal zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Verzoeker brengt in deze geen enkel concreet element bij waardoor hij niet bij machte zou zijn aan de hand van stukken of objectieve bewijzen het bestaan van zijn broers aan te tonen.

Volgens verzoeker kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie niet worden afgeleid dat de Lashkar-e-Islam groep niet langer in Pakistan rekruteert. Verzoeker vindt hiervan bewijs in het feit dat er in Kyber Agency nog regelmatig aanslagen plaatsvinden en het dus "heel goed mogelijk is" dat jonge mannen in deze regio worden gerekruteerd. Verzoeker kan niet worden gevolgd en ontkent op al te gemakkelijke wijze de gevolgtrekkingen uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier.

Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat deze groep en Mangal Bagh zelf reeds in 2015 werden verdreven uit Pakistan, en zich sindsdien in Afghanistan schuilhouden, alwaar Mangal Bagh zelf ondertussen gedood geweest zou zijn in de loop van 2021. De groep zou ondertussen ook geslonken zijn naar slechts enkele honderden leden. Een dergelijke rompbeweging heeft geen nood aan noch de mogelijkheid tot lokale massarekrutering, wat de bewering dat twee van zijn broers gerekruteerd zouden zijn en ook hij daar te vrezen voor zou kunnen hebben niet aannemelijk maakt. Met de stelling dat er in de regio nog aanslagen plaatsvinden, maakt verzoeker de grote rekruteringsbewegingen die hij tracht te laten uitschijnen in de regio niet aannemelijk.

Ook waar verzoeker wijst op het feit dat zijn broers misschien te jong waren waardoor ze niet onmiddellijk werden aangeworven, kan hij niet overtuigen. Verzoeker geeft geen enkele indicatie over hun leeftijd en spreekt zich overigens zelf uit op hypothetische wijze. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat er vier à vijf jaar verstrijkt voordat de broers van verzoeker worden ingelijfd te meer verzoeker zelf aangaf dat de rekrutering van zijn twee broers in 2019 gebeurde ter vergelding voor het feit dat twee andere broers bij een rivaliserende bende werden ingelijfd in 2014.

Bovendien kan verzoeker de tegenstrijdigheid niet verklaren voor het gegeven dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn broers al in 2018 vermist werden, en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaf dat dit in 2019 het geval is. Hoewel verzoeker dit

slechts als een kleine fout in de datum aanmerkt en daarom niet voldoende om de geloofwaardigheid van zijn relaas in twijfel te trekken, gaat hij eraan voorbij dat de verdwijning van zijn broers geenszins als een detail kan worden aangemerkt. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt verwacht dat hij toch belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Wat betreft zijn onwetendheid omtrent de militie van Mahboob, kan de door verzoeker aangevoerde leeftijd van 12 jaar op het moment van de feiten evenmin valabele verschoning bieden. Het is verzoeker zelf die aangeeft dat stammetwist een belangrijk gegeven is in zijn regio, waardoor van verzoeker kan worden verwacht dat hij minstens kan aangeven tot welke (sub)stam de leider Mahboob behoort of wat de naam van zijn organisatie was. Dit geldt des te meer omdat de militie naar eigen zeggen twee van zijn broers gedwongen rekruteerde, zij sindsdien vermist zijn en deze militie in 2015 de huizen in zijn streek in brand stak waarop zijn familie diende te verhuizen. In een dergelijke context kan verzoeker zich aldus niet verschuilen achter zijn leeftijd. Het gevraagde is bovendien niet uitermate moeilijk en wel degelijk toegespitst op de specifieke situatie en concrete gebeurtenissen, waardoor wel degelijk van verzoeker, zelfs gelet op zijn jonge leeftijd toen, kan worden verwacht dat hij hierop een antwoord kan geven.

Ook waar verzoeker aangaf de groep waarmee hij reisde te volgen en in België asiel wilde vragen omdat de levens- en opvangomstandigheden beter zijn, overtuigt hij niet. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van een onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om bescherming aan te vragen, naar eigen zeggen een groep volgde en België eruit koos omdat hier de levens- en opvangomstandigheden beter zijn, is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat een verzoek om bescherming niet om redenen van overmacht pas in België werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat zijn vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'sociale groep van jonge mannen die ook gelinkt is aan zijn regio van herkomst' valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig.

2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De bestreden beslissing oordeelde op dit punt op goede gronden als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats

die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noorden Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals "Zarb e-Azb" en "Radd-ul-Fasaad", hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, is de groepering zich aan het hergroeperen in bepaalde regio's.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan 80% in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020, 127 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 155 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. PICSS registreerde in deze periode 109 aanvallen door militanten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 127 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 77 en PICSS van 121 veiligheidsincidenten (waarvan 72 aanvallen door militanten). Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber. In Bajaur nam het aantal incidenten in 2021 en gedurende de eerste 7 maanden van 2021 toe. Ook in Khyber nam het aantal incidenten toe in de verslagperiode. Het geweld in Khyber en Bajaur is voornamelijk doelgericht, waarbij stamoudsten, politieke leiders en gezondheidswerkers de voornaamste doelwitten zijn. Wat betreft Noorden Zuid- Waziristan zet de trend die reeds verschillende jaren bestaat zich verder in de verslagperiode. In 2020 nam zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers in Noord- en Zuid-Waziristan toe, een trend die zich verderzet in 2021. De doelgerichte moorden worden vooral op stamoudsten gepleegd. Daarnaast was er een sterke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2021 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef.

Het merendeel van het conflict-gerelateerd geweld dat in 2020 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt voornamelijk plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In de overige 3 tribale districten werden er in 2020 slechts 9 van de 169 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2021 zette deze trend zich voort en vonden er in de 3 overige districten 19 van de 251 gerapporteerde conflict gerelateerde incidenten plaats.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, gevisieerd worden.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa hoewel bijna 17.000 families binnen de provincie ontheemd blijven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. De door verzoeker bijgebrachte informatie is immers dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa is gebaseerd.

Verzoeker slaagt er niet in concrete elementen bij te brengen waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt dat in de veiligheidsanalyse een geheel van factoren in rekening is genomen om tot voormeld besluit te komen.

Verzoeker toont niet aan dat er actueel in verzoekers regio van herkomst, de provincie Khyber-Pakhtunkwa, sprake is van een situatie van een gewapend conflict waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Hij voert geen andere redenen aan dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld waardoor hij niet kan terugkeren naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa in Pakistan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa in Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF